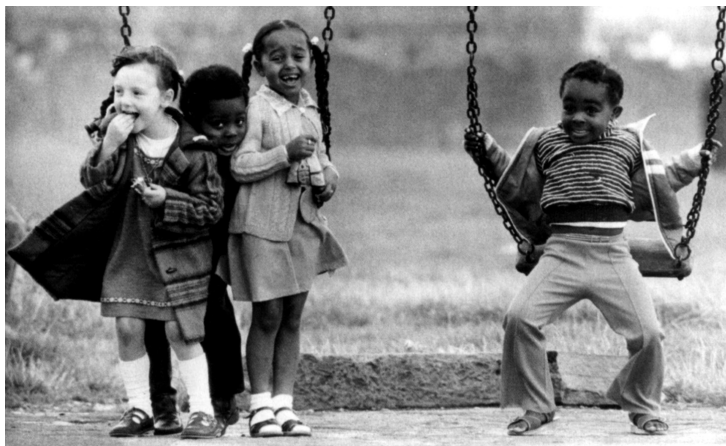

Živjelo bogohuljenje!

**“... Životni vijek je kratak!... I ako živimo,
živimo da bi gazili kraljeve...”**

Naspram smrtonosnog napada, neviđenog u ovakvom obliku i na našim prostorima – izdavačka grupa satiričkih novina, povijesno povezanih s krajnjom ljevicom, desetkovana je napadom iz vatrenog oružja, zato što se nije podvrgla vjerskoj zabrani prikazivanja i objavljivanja karikatura Muhameda – iskazala se snažna volja za reakcijom, velika okupljanja su se održala diljem Francuske i šire, društvene mreže ispunile su se porukama... Izadeš, možda i kako bi izrazio da si pogođen, da bi shvatio što se zbiva, što je dovelo do te situacije i što će se desiti, ali i da bi razgovarao, da ne bi bio sam, da bi lutao, razmislio, odbacio sve u okolnostima, osjeća je koje možemo razumjeti i dijeliti, mi koji, u politici, želimo biti na razini situacije.

Taj zanos, još bezobličan i bez određenog diskursa, ubrzo je doveden u granice republičkih okvira: ono što će svatko tko prosvjeduje braniti bit će država, njena vlada, njena policija i društveno-politička konstrukcija oko obrane postojećeg. Ovaj put je predstava predivna: bit će to plebiscit s golističkim naglaskom, pravi izraz države, veliki broj ljudi je pozvan da sačinjava masu iza francuskih i stranih ministara, vjerskih vođa, političkih stranaka i gospodara... I onda mi osjetimo poriv da pjevujemo “moj ujak, poznati majstor...” od Borisa Viana [“La Java Des Bombes Atomique”, nap.prev.].

U nedjelju će čak prijevoz biti besplatan do Ile de France. Da li na to trebamo gledati kao na privremeni ustupak zbog sve lošijeg javnog prijevoza ili možda radije kao na posredni socijalni dohodak za ulogu pukih gledatelja, koju smo svi pozvani da igramo? Možda konsenzus oko sigurnosti još nije tako dovoljno jak da bi opravdao da se osim policijske kontrole mora prihvatiti i rizik dobivanja kazne na putu prema prosvjedima. Vladi i njejoj policiji nije dovoljno trenirati i disciplinirati svakoga na sve jaču i jaču kontrolu nad našim životima, kretanjima, na uništavanje šansi ekonomskom racionalnošću: ovaj smrtonosni napad je prilika da sigurnost pretvore u poželjnu.

Ponad spektakularnih mjera (naoružana policija koja vrši masovne sistavne kontrole vozila, na primjer) koje su uvedene tokom lova na napadače, kroz duži period, sada je vrijeme da se ojača stalna izvanrednost. “Vigipirate plan” [sigurnosni antitetoristički plan] prelazi na razinu napada i podrazumijeva da se prihvati totalni nepodnošljivi policijski nadzor nad našim životima. Sigurnost je ista pojava, u drugom obliku, kao ova erupcija fragmenta rata u Parizu. Po nama, začaranost totalnom policijskom

moći je identično obrascu o zavjerama glede ovog događaja.

K tome, možemo shvatiti da netko može učiniti sve, uključujući i smrt, kako bi izbjegao budućnost doživotne izolacije u samici, nakon takvih djela, i nakon što je prošao kroz ruke policije: ne želimo to ni našem najgorem neprijatelju, ali to ne obrazlaže činjenicu da je, kao sve “fanatike” i “teroriste”, 2 napadača na Charlie Hebdo i taoce držane u kosher samoposluzi, ubila policija. Jedan je policijski načelnik čak i rekao da je još jednom izvršena pravda. Zar nam je zaista ta smrtna presuda bez suđenja normalna? Da bi opravdali smrt Rémi Fraissea [francuski antifašist kojeg je ubila policija na prosvjedima 2014. u Parizu, nap.prev.] u prvi plan su gurnuli sukobe i ranjavanje jednog policajca. Nije potrebno razglabati o političkoj filozofiji da bi razumjeli izmjenu paradigme od tog trenutka: od državnog “monopola nad zakonitim nasiljem” ide se do prosvjeda koji su jednostavno jače naoružana banda.

Ni Bog ni Valls!

[francuski premijer, nap.prev.]

U međuvremenu se većina krajnje ljevice, u širem smislu, izolira u utrci za novim “žrtvama” i beskičmeno se uznemirava oko zaštite vjernika, u svojem narodnom i manjinskom smislu – koji međutim nisu nigdje ni narodni ni manjinski, držimo na umu – i da priče oko “islamofobije” ostavljaju tragove. U opasnom semantičkom pomicanju “imigrant” postaje “musliman”. Umjesto da se suprotstavimo opasnostima stanovništva imigrantskog porijekla, stvarnima na različitim razinama, što zbog prisustva rasista i fašista i prosvjeda svete unije, što zbog današnjeg razvoja vjerskog pritiska, mi bi trebali štiti Islam, koji, kao sve vjere, nameće moral, poštovanje postojećeg, protiv svako emancipatorskoj perspektivi. Mi pak naprotiv smatramo da će se obranom imigracije, bez obzira što donosi pretapanje i miješanje, i otporom izroditi unutra protivljenje vjeri, kao mogućem korisnom cilju.

Postoje mnoge stvari za obraniti, u ovome što je ovo “oružano krilo boga” željelo ubiti u Charliju Hebdo. Oni su pucali i na mogućnost izraza odbacivanja vjerskog morala, tog stalnog policijskog ponašanja, na odbijanje da se svi podčine zabrani bogohuljenja.

Drugovi, između strogoće i povratka vjere (ne samo islamske), pronađimo neku konceptualnu autonomiju (jer inače nećemo imati drugog izbora osim biti fašisti, republikanci ili islamo-kompatibilni). Uzimajući u obzir situaciju, i usprkos vremenima, mi smo i dalje nekolicina koja teži revolucionarnim epizodama, povratku borbi i pokreta koji se grade iz dijeljenja, i opiru se nametnutom poretku. U toj perspektivi kažemo da kad bi bog postojao onda bi ga trebalo ubiti. Kao što to želimo učiniti s državom, kapitalizmom te različitim moralima i ideologijama koje to podržavaju. Potrebno je, u međuvremenu, pronaći načine da se ponude oblici otpora, razumljivi i dostupni onima koji se ozbiljno žele boriti protiv sadašnje situacije.

Od svete unije sigurnosti do vjerskog morala strojnicom ili propovijedi, teška vremena za revolucionare...